

Arrest

nr. 351 838 van 21 augustus 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 29 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CALISKAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2025 gaf de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 351 837 van 21 augustus 2026 verwierp de Raad dit beroep.

Op 29 augustus 2025 legde de gemachtigde aan verzoeker eveneens een inreisverbod op van drie jaar.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer (1):

Naam: (...)

Voornaam: (...)

Geboortedatum: (...)1986

Nationaliteit: Colombia

Alias

(...), geboren op (...)1985, onderdaan van Colombia

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.08.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De betrokkene werd op 22.06.2025 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens: poging tot wanbedrijf; diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; bendevoorming deelname. Feiten waarvoor hij later mogelijks nog veroordeeld kan worden.

Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat een meisje in haar woning te B. plots oog in oog staat met een inbreker. Deze neemt onmiddellijk de vlucht. Met een schroevendraaier werd het achterraam van de keuken opengemaakt. De buurman heeft drie personen opgemerkt, alsook het voertuig waarmee hij zich verplaatsen, klaarblijkelijk in een auto met Frans kenteken dat de buurman kon doorgeven. Dit voertuig werd geseind en in Antwerpen onderschept met vier personen waaronder betrokkene als inzittende. In het voertuig [sic] wordt zeer veel inbrekersmateriaal gevonden (schroevendraaiers, inbussleutel, breekijzers...). Er is nog beeldmateriaal waarop twee betrokkenen te zien zijn op de oprit van de woning. Betrokkene verklaart dat hij zich toegang wilde verschaffen om daar te verblijven.

De feiten, indien bewezen, zijn ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen. Dergelijke feiten hebben een grote invloed op het onveiligheidsgevoel van de benadeelden en de andere buurtbewoners. De economische schade van woninginbraken is bovendien aanzienlijk en dergelijke criminaliteit leidt tot een stijging van de verzekeringspremies voor alle verzekerden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Dhr. (...) werd op 03.07.2025 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zijn administratieve situatie, alsook de beslissingen die de DVZ jegens hem kan nemen worden toegelicht. Een vragenlijst in het kader van het "recht om gehoord te worden" werd ingevuld. Hij verklaarde sinds 21.06.2025, de datum van zijn aanhouding, in België te verblijven. Hij verklaarde Colombia in 2006 te hebben verlaten. Hij reisde naar Spanje. In 2021 reisde hij vanuit Spanje terug naar Colombia. In 2022 reisde hij vanuit Colombia naar Frankrijk. Zijn documenten zouden in beslag genomen zijn door de Franse autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt een Colombiaans paspoort en een identiteitskaart. Betrokkene verklaarde naar België te zijn gekomen om te feesten. Hij verklaarde geen duurzame relatie, geen minderjarige kinderen en geen familieleden te hebben in België. Hij verklaarde te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst nl. een paniekstoornis. Betrokkene werd op 30.07.2025 ingelicht over het feit dat hij zijn medische problematieken dient te bewijzen.

Betrokkene bracht tot heden geen bewijzen bij. Een loutere bewering kan een verwijdering niet verhinderen. Betrokkene vermeldt familie te hebben in Spanje, nl. zijn moeder, broers en dochter. Uit contacten met de Spaanse overheden blijkt dat betrokkene geen verblijfsrecht meer heeft in Spanje. Een terugkeer is momenteel dus niet mogelijk. Betrokkene kan trachten zijn verblijfssituatie opnieuw in regel te stellen, waarna hij zal kunnen terugkeren naar Spanje.

Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij vreest gedood te worden. Hij beweert doodsb bedreigingen te krijgen. Er zouden ook gewelddadige sterfgevallen zijn in zijn familie. Zijn vader zou er invalide geraakt zijn door een guerrilla-aanval. Zijn broer zou er politieagent geweest zijn en moest zijn baan opgeven omwille van bedreigingen. Betrokkene geeft aan dat hij wenst terug te keren naar Frankrijk. Hij zou daar internationale bescherming verzocht hebben. Hij wenst zijn procedure daar verder te zetten. Uit contacten met de Franse overheden blijkt dat betrokkene zijn verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk negatief afgesloten werd. Betrokkene werd hierover op 03.07.2025 door de terugkeerbegeleider geïnformeerd. Uit het antwoord van de Franse overheden blijkt dat betrokkene in Frankrijk gekend is onder de identiteit (...). Zijn asielaanvraag werd op 30.11.2022 door het OFPRA afgewezen. Vervolgens heeft hij een verzoek tot herziening ingediend. Op 10.04.2025 werd dit door het OFPRA afgewezen. Betrokkene geeft aan dat hij een verzoek tot internationale bescherming overweegt in te dienen in België. Tot op heden blijkt niet uit het administratief dossier dat hij dit gedaan heeft. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2. Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is niets meer of minder dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is letterlijk "copy & paste". Alleen al om die reden kunnen zich er ernstige vragen gesteld worden bij de motivering. Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quod non.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op een aanhoudingsmandaat dat werd afgeleverd na een vermeende poging tot diefstal.

Gezien 'deze feiten, indien bewezen, ernstig zijn en getuigen van een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen' kan volgens de Belgische Staat worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit aanhoudingsmandaat zonder de schuldigverklaring aan de tenlastelegging(en) af te wachten.

De overheid kan niet aantonen dat zij het gedrag van verzoeker heeft onderzocht. Zij kan niet aantonen dat verzoeker wel degelijk een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

De overheid heeft niet onderzocht of er actueel een gevaar voor de openbare orde aanwezig is.

Er lijkt enkel sprake te zijn van speculatie. Er is niet in concreto onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker. De Belgische Staat faalt dan ook om aan te tonen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden."

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2. Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat er sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau, , punt 28). Dat is in casu, geenszins het geval.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op het aanhoudingsmandaat en de poging tot een vermeend wanbedrijf zonder dat enige schuld vaststaat.

Gezien 'deze feiten, indien bewezen, ernstig zijn en getuigen van een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen' kan volgens de Belgische Staat worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit aanhoudingsmandaat.

De overheid kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen, temeer omdat verzoeker zo goed als meteen werd vrijgelaten onder betaling van een borgsom.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra eerste middel). Zo heeft men verzoeker zelfs niet ondervraagd. Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 3 jaar proportioneel en redelijk zou zijn."

In het eerste middel voert verzoeker aan dat het inreisverbod niets meer of minder is dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten. Nu het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch volgens verzoeker een andere motivering mogen verwachten. Bijkomend voert verzoeker aan dat het bestuur zich voor de stelling dat zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden, enkel op een aanhoudingsmandaat dat werd afgeleverd na een poging tot diefstal, heeft gebaseerd. Volgens verzoeker kan de Belgische staat zich niet enkel en alleen baseren op het aanhoudingsmandaat zonder schuldverklaring, voor een inreisverbod van drie jaar. Het gedrag van verzoeker werd niet onderzocht en het bestuur kan niet aantonen dat verzoeker wel degelijk een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde kan niet weerhouden worden. Bijgevolg is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd, aldus verzoeker.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur in samenhang met artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Volgens verzoeker is een inreisverbod op te leggen in geval er sprake is van een gevaar voor de openbare orde en in afwezigheid van

humanitaire redenen. In casu werd volgens verzoeker een inreisverbod opgelegd van drie jaar omwille van een bedreiging voor de openbare orde. Verzoeker acht de definiëring van het begrip openbare orde cruciaal, nu in de Terugkeerrichtlijn zelf er geen definitie zit van dit begrip. Volgens verzoeker interpreteert de gemachtigde dit begrip zeer breed door daar ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen. Hij wenst er evenwel aan te herinneren, met verwijzing naar het arrest Calfa van het Hof van Justitie (C-348/96), dat de uitzondering van de openbare orde, evenals alle afwijkingen van “een fundamenteel beginsel van het Verdrag”, beperkend moeten worden uitgelegd. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zich vormt geen motivering van deze maatregelen, dermate dat een dergelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover de omstandigheden die tot die veroordeling hebben geleid, blijken geven van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, hetgeen volgens verzoeker geenszins het geval is. Bovendien heeft de gemachtigde zich gebaseerd op een aanhoudingsmandaat en een poging tot een vermeend wanbedrijf zonder dat zijn schuld vaststaat. De gemachtigde mocht zich, om te oordelen dat de duur van drie jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op het aanhoudingsmandaat. Verzoeker werd overigens meteen vrijgelaten onder betaling van een borgsom. Volgens verzoeker kan geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, noch een risico op een nieuwe schending weerhouden worden. Bijgevolg is de gemachtigde overhaast, onnodig en ondoordacht tewerk gegaan. Verzoeker werd zelfs niet ondervraagd. Bijgevolg wordt volgens verzoeker nergens aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 3 jaar proportioneel en redelijk zou zijn.

Beoordeling

De Raad stelt vast dat het thans bestreden inreisverbod, anders dan het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum waarop dit inreisverbod steunt, verwijst naar artikel 74/11 §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. De rechtsgrond voor het huidige inreisverbod is enerzijds dat in het voornoemd bevel geen termijn voor vrijwillige terugkeer werd toegestaan en anderzijds dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Wat betreft de duur van drie jaar wordt verwezen naar de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak, zijnde enerzijds het feit dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor een poging tot wanbedrijf, diefstal met braak, inklimming en valse sleutels waarbij de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het aanhoudingsmandaat worden beschreven. Anderzijds wordt verwezen naar de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd aan de terugkeerbegeleider van de DVZ aangaande de manier waarop hij in België is terechtgekomen, het feit dat hij geen duurzame relatie, noch minderjarige kinderen of familieleden heeft in België, het feit dat hij wel verklaarde familie in Spanje te hebben (waaronder een meerderjarige dochter), de vrees die hij heeft geuit in geval van terugkeer naar Colombia en de verificaties die de gemachtigde heeft gedaan. Zo blijkt dat het aangehaalde beschermingsverzoek in Frankrijk werd afgewezen en dat het verblijfsrecht dat hij in Spanje ooit had niet langer aan de orde is. Dit alles in acht genomen komt de gemachtigde tot het standpunt dat een duur van drie jaar proportioneel is. De Raad volgt dus het standpunt van verzoeker niet dat de gemachtigde enkel omwille van een aanhoudingsmandaat heeft geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar gepast is. Hij heeft met een geheel van specifieke omstandigheden eigen aan de zaak rekening gehouden en diende daarvoor niet specifiek een schuldverklaring aangaande de tenlastelegging(en) af te wachten.

De Raad volgt het betoog van verzoeker dat de draagwijdte van een inreisverbod, dat een andere maatregel behelst, verder gaat dan een bevel om het grondgebied te verlaten, maar moet vaststellen dat er wel degelijk een andere motivering is voorzien in huidig bestreden inreisverbod. Het feit dat er wel grote delen van de motivering overeenkomen, is op zich geen motiveringsgebrek aangezien de gemachtigde voor het bepalen van de duur van het inreisverbod moet rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval en dus is er overlap tussen de feitelijke elementen die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten, of van de duur van het inreisverbod. Ook voor de beoordeling in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ligt het voor de hand dat de gemachtigde in beide beslissingen heeft rekening gehouden met verzoekers verklaringen aangaande enerzijds zijn voorgehouden hangende asielaanvraag in Frankrijk, en anderzijds zijn verklaringen over de familieleden in België en Spanje.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde het gedrag van verzoeker niet heeft onderzocht, kan de Raad niet volgen nu er op gedetailleerde wijze is gemotiveerd welk gedrag heeft aanleiding gegeven tot het aanhoudingsmandaat, dat zich ook in het administratief dossier bevindt. Verzoeker voert dan wel aan dat er nog geen schuldverklaring is, maar betwist anderzijds ook niet dat hij deelnam aan een poging tot diefstal, waarbij met schroevendraaier een achterraam van de keuken werd opengebroken, de inbreker oog in oog stond met de bewoonster, de inbreker daarop is gevlucht en dat een buurman het kenteken kon noteren, waarop de politie het voertuig heeft kunnen onderscheppen, waarin verzoeker als inzittende zat en waarin zeer veel inbrekersmateriaal werd gevonden. Verzoeker verklaarde volgens het aanhoudingsmandaat zelf aan de onderzoeksrechter dat hij zich toegang wilde verschaffen tot die woning om daar te verblijven.

Verder stelt de Raad vast dat het aanhoudingsmandaat dateerde van 21 juni 2025 en de bestreden beslissing van 29 augustus 2025, zodat op het ogenblik van de bestreden beslissing de feiten nog zeer recent waren, zodat de gemachtigde op redelijke wijze kon motiveren dat verzoeker door zijn gedrag geacht kon worden de openbare orde te kunnen schaden. In casu diende de gemachtigde voor het bepalen van de

duur van het inreisverbod conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet enkel rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en de elementen die aan de basis lagen van het aanhoudingsmandaat vormen specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. De gemachtigde diende in casu geen motivering te ontwikkelen specifiek in het licht van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

De Raad acht de motieven wat betreft de duur van het inreisverbod afdoende zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet wordt aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, verwijst de Raad naar de bespreking van de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

Wat betreft het tweede middel wijst de Raad erop dat een inreisverbod niet enkel kan opgelegd worden als er sprake is van een gevaar voor de openbare orde en een afwezigheid van humanitaire elementen zich aandient, zoals verzoeker aanvoert. De rechtsgrond, zoals hoger toegelicht, ligt in het feit dat voor de beslissing tot verwijdering van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek was toegestaan. In dat geval gaat de verwijderingsbeslissing in principe, conform artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet, gepaard met een inreisverbod.

Verder volgt de Raad ook niet dat de duur enkel is gestoeld op een bedreiging voor de openbare orde. De gemachtigde heeft, zoals hoger toegelicht, met verschillende elementen, mede voortvloeiend uit de verklaringen van verzoeker, rekening gehouden om de duur van drie jaar te bepalen. Verder volgt de Raad verzoeker waar hij stelt dat de Terugkeerrichtlijn niet in een definitie van het begrip openbare orde voorziet. Waar verzoeker met verwijzing naar het arrest Calfa aanvoert dat uitzonderingen betreffende de openbare orde en afwijkingen "van een fundamenteel beginsel van het Verdrag" stelt dat deze beperkend moeten worden uitgelegd, stipt de Raad aan dat dit arrest betrekking had op de specifieke regelgeving inzake een Unieburger, wiens fundamenteel recht op vrij verkeer werd geraakt door een levenslang inreisverbod. Verzoeker is evenwel geen Unieburger. In de mate dat het thans bestreden inreisverbod wel een belemmering tot gevolg zou kunnen hebben voor diens eventueel gezinsleven met zijn meerderjarige dochter in Spanje, ontwikkelt verzoeker geen betoog in die zin.

De Raad heeft supra ook reeds aangenomen dat de feiten die beschreven worden in het aanhoudingsmandaat recent waren op het ogenblik van de bestreden beslissing en dat de gemachtigde dus wel op redelijke wijze van een actueel gevaar voor de openbare orde kon spreken. Waar verzoeker opnieuw aanstipt dat zijn schuld nog niet vaststond, herhaalt de Raad dat uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat verzoeker zelf verklaarde dat hij zich toegang wilde verschaffen tot de woning om daar te verblijven. Er weze ook aangestipt dat, anders dan in het strafrecht, in het administratief recht niet vereist is dat een veroordeling voorligt of een schuldbekentenis, alvorens het bestuur met een aanhoudingsmandaat, en de feiten die daarin worden aangehaald, mag rekening houden voor het nemen van bestuurlijke maatregelen, zoals een inreisverbod. Verder heeft de gemachtigde op zorgvuldige en redelijke wijze rekening gehouden met de specifieke elementen eigen aan het geval voor de duur van het inreisverbod, die hem bekend waren als gevolg van het horen van verzoeker, in combinatie met het aanhoudingsmandaat, zodat dit laatste niet het enige element is waarop de gemachtigde de duur van drie jaar heeft gesteund.

Tot slot stipt de Raad aan dat indien er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, de gemachtigde op grond van artikel 74/11 lid 4 van de Vreemdelingenwet een inreisverbod voor een termijn van meer dan vijf jaar kan opleggen. De gemachtigde heeft in casu echter voor een lagere duur van drie jaar geopteerd, zodat hij niet moest aantonen dat er sprake was van een 'ernstige bedreiging'. Het feit dat verzoeker aanhaalt dat hij vrij snel onder borg werd vrijgelaten, vindt steun in het administratief dossier en past in dit kader.

Concluderend volgt de Raad niet dat de gemachtigde overhaast, onnodig en ondoordacht blijkt tewerk gegaan te zijn. Er kan niet vastgesteld worden dat de duur van drie jaar, gezien de motieven die de gemachtigde heeft uiteengezet en die niet dienstig worden weerlegd, disproportioneel of kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een effectief rechtsmiddel waarborgt, licht hij niet toe op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt, dermate dat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. MAES